

Strakatý e-zpravodaj 29/2020

vydán 9. 8. 2020

KCHMPP

ČR, O.S.

Klub Chovatelů Málopočetných Plemen Psů

český strakatý pes

Úvodník

Nabízíme vám ohlédnutí za uplynulým půlrokem se strakáči v devětatadvacátém vydání Strakatého e-zpravodaje.

Smyslem Zpravodaje je informovat majitele a příznivce strakáčů o proběhlých a plánovaných událostech. Je tu dost místa pro postřehy, příběhy, úspěchy, zkušenosti kohokoli z vás. Myslete na ty, co nevyžívají sociálních sítí, a přesto by se s vámi o tu strakatou radost rádi podělili.

Pokud vám tu chybí záznam z nějaké již proběhlé strakaté akce, neostýchejte se k ní vrátit.

Neradostný začátek jara jsme nechali za sebou, a zase se radujeme a užíváme přímo

dní. Přestože ještě čistý půlrok od posledního Zpravodaje neuplynul, je i toto číslo pěkně našlapané – doporučuji přečíst všechno, jen musím přiznat, že mě opravdu dostalo vzpomínání Míši Drahošové na *Trophée des Montagnes*...

A přihřejte si trošku polívčičku – na 19. 9. je připraveno MČR ČSP v agility. Kdybyste ale nebyli zrovna agilítáci, nechte se pozvat k nám do Lysé nad Labem na cvičák na lehkou verzi dogtreku „Polabská stezka“ (přihlášky na zkolysa.cz).

Pište, fotěte a posílejte – nejlépe sem: **strakati.psi@seznam.cz**

E-zpravodaj je vydáván pod hlavičkou KCHMPP a Spolku českého strakatého psa.

zpracovala: Simona Šádková

zodpovědná osoba: Zdeňka Vaňourková

POLABSKÁ STEZKA 2020

KYNOLOGICKÝ KLUB LYSÁ NAD LABEM POŘÁDÁ
DNE 19.09.2020 JIŽ 12.ROČNÍK

START: CCA 8H
TRASY: 10KM, 30KM
VÍCE INFO: WWW.ZKOLYSA.CZ
FACEBOOK

POKUD VÁM NEVADÍ CHLUPY, SLINY A
BLÁTO NA OBLEČENÍ, JSTE SRDEČNĚ
ZVÁNÍ!

Obsah

Úvodník	2
Pozvánky	4
Světová výstava psů, Brno 2021	5
Pojďte si potrénovat	7
Canicross – pozvánka	8
Štěňata strakatá 2020	12
<i>Prosba majitelům a chovatelům!</i>	12
<i>Opakujeme výzvu:</i>	13
<i>Pojďte s námi dělat Spolek</i>	13
<i>Platit či neplatit, to je otázka...</i>	14
<i>Výsledky výstav</i>	15
<i>Výstavní novinky</i>	17
<i>Výsledky bonitace Spolku ČSP</i>	18
<i>Výsledky bonitace KCHMPP</i>	22
<i>Narozené vrhy – přehled odchovů v KCHMPP</i>	23
<i>Narozené vrhy – přehled odchovů ve Spolku ČSP</i>	24
<i>Složené zkoušky</i>	25
<i>Jak se fotí strakáči</i>	26
<i>Strakatá turistika</i>	27
<i>Povídání o tom, jak malý český pes běžel velký mezinárodní závod</i>	28
<i>Strakatý přechod Beskyd II</i>	34
<i>Výcvikový víkend Spálovský mlýn</i>	38
<i>Socializace trochu jinak</i>	41
<i>Vanda Gregorová</i>	43

Pozvánky

Plánované akce v roce 2020

akce	datum a místo konání	pořadatel
Strakaté splutí	14. – 16. 8. 2020, Berounka	Maří Vodíčková (Spolek ČSP)
11. Setkání ČSP	11. – 13. 9. 2020, Doubí u Třeboně	Spolek ČSP
MČR v agility	19. 9. 2020, Soběslav	Veronika Dědičová (Spolek ČSP)
Štěňata strakatá	2. – 4. 10. 2020	Jolana Nováková (Spolek ČSP)
Strakatý treibball	24. 10. 2020, Bouda ve Vraném nad Vltavou	Alena Pichová (Spolek ČSP)
M ČSP Canicross	28. 10. 2020	Michala Drahošová (Spolek ČSP)
Členská schůze Spolku ČSP	21. 11. 2020, hotel Svornost, Dolní Počernice	Spolek ČSP
Členská schůze KCHMPP, sekce ČSP		KCHMPP
Bonitace	13. 9. 2020, Doubí u Třeboně	Spolek ČSP
	10. 10. 2020, Mladá Boleslav	KCHMPP
Výstavy	13. 9. 2020, Doubí u Třeboně	Spolek ČSP
	10. 10. 2020, Mladá Boleslav	KCHMPP

Na výstavy pořádané KCHMPP i Spolkem českého strakatého psa preferujeme přihlašování prostřednictvím elektronického administrativního systému: www.dogoffice.cz

Na bonitace preferujeme přihlašování také elektronickou formou, buď přes: administrativa.kchmpp.cz nebo administrativa.spolekstrakacu.cz. Uzávěrka přihlášek na bonitaci je 14 dní před datem konání.

Akcí pořádaných KCHMPP či Spolkem je více, mnohé se plánují až během roku. Sledujte webové stránky, tam jsou informace aktualizovány: <http://kchmpp.cz>, <http://www.spolekstrakacu.cz/>

Světová výstava psů, Brno 2021

To je výzva! Stejně jako před šesti lety na „Evropě“, budeme mít jako národní plemeno po celou dobu výstavy k dispozici svůj „stánek“. Místo, kde se budeme moci sejít a rádi se vidět, ukazovat zájemcům z řad veřejnosti své senzační psy, ukazovat své senzační psy přítomným rozhodčím... Na výstavě budeme mít i prostor „ve velké aréně“, kde předvedeme radostnou cvičící sestavu (více v příspěvku Pavly Kadeřábkové). A samozřejmě budeme vystavovat.

Chvillemi bylo u stánku rušno...

O co půjde na stánku? Musíme zajistit stálou službu (ideálně dvoučlennou), která se bude usmívat na příchozí a zodpovídat jejich dotazy, případně rozdávat tištěné materiály, pouštět video... Protože je výstava světová a hrozí, že dotazy budou padat i v jiných jazycích, vítáme ty, kdo jsou schopni vládnout angličtinou (není to však podmínkou!! Určitě sestavíme stánkové služby tak, aby se vše zvládlo!). Aby nikdo nepadl pod tíhou povinností bude fajn, když nás na tuto akci bude hodně – ono sedět u stánku celý den není žádná hitparáda, ideální je střídat se po několika krátkých hodinách. Podle zkušeností z minula bylo na stánku stále veselo, ale to je dáno právě tím, že se lidé střídají, přijdou za nimi jejich kamarádi... Většinou tam nebyli jen dva lidé, ale celá strakatá parta.

Práce bude spousta. Detaily jsou teprve v přípravě, ale vás všechny, kdo budete ochotni se zapojit, prosíme – rezervujte si již dnes termín **29. září až 3. října 2021** – budeme rádi i za pomoc jen v některých dnech. Prosíme zejména majitele strakáčů z Brna, aby se připojili k akci, mají přeci jen lepší zázemí :-D. Ti, kdo nejsou z Brna ani z dojezdové vzdálenosti mají možnost ubytování v nedalekém penzionu (po dlouhých úvahách ponecháváme v běhu model, že dopravu a ubytování si hradí každý sám. O tom „proč“ je jiný příspěvek v tomto Zpravodaji).

V příštím Zpravodaji už rozjedeme naostro i přihlašování, zatím vám budeme vděční, když si termín poznamenáte do kalendářů. Pár fotek z minula (třeba se na nich najdete) prozradí, že je to všechno hlavně velká psina.

Jolana Nováková

... chvílemi klid, a tak jsme mohli zvětšit strakaté modely

Večerní příprava týmu na další den.

Pojďte si potrénovat s několikanásobnou mistryní ČR, Evropy a vicemistryní světa v dogdancingu!

A vyrazte s námi předvést svého strakáče na světovou výstavu psů!

Už je to jasné, naše české strakaté nebudeme učit ani vyštěkávat českou hymnu, ani žonglovat lahvi Plzně, ani vyměňovat žárovku u Octavie. Na Světovou výstavu psů v Brně natrénujeme prvotřídní představení a všichni jste zvaní, abyste se připojili a vyrazili na trénink k mistryni ve svém oboru – Vandě Gregorové. (*Životopis a seznámení s Vandou Gregorovou naleznete v závěru Zpravodaje – pozn. red.*) Zadání pro Vandu je jasné – aby i se psem, který umí „jen“ chůzi u nohy vyšlo divácky atraktivní představení, při kterém publikum nebude ani dýchat a následným aplausem uletí střecha brněnského výstaviště. Hned po představení se budou davы přihlížejících chodit ptát, co je to za plemeno a konstatovat, že je boží.

- Tréninky by měly probíhat 1x za měsíc či ob měsíc.
- Z každého bude pořízen záznam a nákres a dán k dispozici „dálkově studujícím“.
- Konat by se měly v blízkosti Prahy – Bouda ve Vraném či Kladno.
- Bylo by skvělé se účastnit osobně, ale můžete se připojit i na dálku – online.
- Celé se to trénuje na Světovou výstavu psů 2021 v Brně <http://wds2021.cz/> a nepochybně se najde další využití k reprezentaci plemene.
- Cílem je choreografie se psem, kdy pes hlavně chodí u nohy, ale díky důmyslným změnám směru, využívání prostoru i počtu psů by mělo vzniknout divácky velice atraktivní pokoukání.
- Jedná se o unikátní reprezentaci plemene.
- Utužíte vztahy se svým strakáčem, naučíte se něco nového, uvaříte mu hlavu tak, aby byl hodný a odpočíval.
- Sháníme všechny varianty strakáčů.
- Pokud máte pocit, že to to vaše pako nezvládne, ale na podzim v roce 2021 stejně nemáte co dělat, přijďte též, i vaše pako to zvládne, slibuji ☺
- Přihlašování bude spuštěno přes formulář, stačí párkrát kliknout a pak už to půjde samo...

Dotazy směřujte na evcasit@seznam.cz či pavla.kada@seznam.cz

Za realizační tým se těší Pavla Kadeřábková a Eva Vlasáková Šitnerová

Canicross – pozvánka na druhý ročník Mistrovství ČR Českých strakatých psů

Canicrossový závod se opět uskuteční **28. 10. 2020** ve Staré Boleslavi při závodě Jöringový trhák. Více informací zde: <https://strakaty-denik.webnode.cz/mcr-ceskych-strakatych-psu-canicross/> nebo https://www.facebook.com/pg/nucickasmecka/events/?ref=page_internal. Podrobné propozice k závodu: <https://facebook.com/events/s/fitmin-joringovy-trhak-druha-e/663816141145430/?ti=cl>

A co že ten canicross vlastně je?

Canicross je běh se psem a sportovně se jedná o individuální disciplínu mushingu. Mushing je sport, kdy se využívá tažné síly psa. Určitě si všichni dokáží představit zimní variantu, tzn. spřežení severských psů táhnoucí sáně po zasněžené pláni, případně jednoho až dva psy táhnoucího lyžaře na běžkách. Ale existuje i letní varianta, spřežení psů táhnoucí káru nebo tříkolku s koly. A individuální proto, že se může zapřáhnout i jen jeden pes, a může za sebou táhnout také jezdce na kole, či koloběžce, a též i běžce. A to je právě ten canicross neboli běh se zapřaženým psem, kdy pes pomáhá běžci při běhu a urychluje tím jeho pohyb.

Strakatý e-zpravodaj 29/2020

Pokud byste si chtěli canicross vyzkoušet potřebujete k tomu tažný postroj pro psa, odpružené vodítko s amortizérem a běžecký opasek, tzv. sedák. Po celé České republice existuje několik běžeckých a tréninkových skupin, kde Vám ukáží, jak s canicrossem začít a potřebné vybavení i zapůjčí k vyzkoušení. Stačí zapátrat na internetu nebo se přidat do některé FB skupiny.

Více jsem o canicrossu, i jak s tímto sportem začít, psala ve Strakatém zpravodaji č. 27 – rok 2019.

Prvního ročníku Mistrovství ČR v canicrossu pro české strakaté psy se zúčastnilo neuvěřitelných 17 psů a běžců a budu moc ráda, když se k druhému ročníku přidá ještě mnohem více strakáčů. Protože oni ten pohyb a běhání zvláště tak milují 😊

Canicross má být především zábava. Společná aktivita s Vaším psem. Váš pes je Váš parťák pro běh a Vy jste zase parťákem psovi. Tento vztah by měl být tvořen vzájemnou důvěrou. Pokud máte dobrý vztah se svým psem, nezklame Vás například v kopci a pomůže Vám. Zároveň platí, že pes věří Vám, že ho nezklamete, když mu bude horko a bude potřebovat pauzu se napít a zchladit se. Není ostuda zastavit a nechat svého parťáka osvěžit např. v potůčku.

Jelikož se naše další strakaté mistrovství pomalu blíží, je nejvyšší čas začít trénovat. Více tipů, jak začít s canicrossem, jak a kde trénovat, a tréninkové plány můžete najít také na mém webu: <https://strakaty-denik.webnode.cz>. Případně mě neváhejte kontaktovat (michla.dr@seznam.cz nebo FB Michala Drahošová), ráda Vám poradím, jak začít s tréninkem nebo kde sehnat vhodnou výbavu. Přímou při závodě Jöringový trhák pak bude možnost si v omezeném množství výbavu zapůjčit i přímo na místě od pořadatelů (mě).

Michala Drahošová

foto: Tereza Prýlová, Milan Novák

V náhradním termínu se uvolnilo několik míst:

Strakatý TREIBBALL _ NOVÝ TERMÍN

s Bohdanou a Milanem Stoklasovými
a úvodní ukázkou práce na vrcholové úrovni.

Nácvik pro strakaté účastníky bude ve skupinách maximálně po třech cvičících týmech v jedno hodinových lekcích. Psovod může být dále přítomen jako divák po dobu další lekce/lekci. Je možné se přihlásit i jako divák bez psa.

Kdy: 24.10. 2020 (sobota), 13:00 – 16:00 h

Kde: Bouda ve Vraném nad Vltavou

Cena: pro členy Spolku ČSP cca 300 Kč za tým se psem, divák bez psa 100 Kč,

ostatní 350/150 Kč, tým s více psy nebo psovody – výše platby po domluvě

Dopňující přihlášení: (již přihlášení nevyplňují)

Přihlášky prosím do 6. 9. 2020 (neděle), přihlašování otevřeno do naplnění kapacity kurzu.

Poté budete vyzváni k platbě.

Přihláška ZDE

Vzhledem k tomu, že do akce je ještě daleko, budou další podrobnosti rozeslány během září 2020. Přeji pěkné strakaté léto a těším se na viděnou v podzimním termínu, Pro Spolek ČSP organizuje Alena Pichová, případné dotazy posílejte na e-mail Spolku (info@spolekstrakacu.cz)

Další informace:

Instruktoři:

Se svými psy se věnujeme řadu let výcviku poslušnosti. Pro své dvě fenky Entlebuchského salšnického psa jsme hledali jako doplněk dynamický sport, který by vyhovoval temperamentu entlebuchů. Hledání ale nebylo

jednoduché. Typický entlebuch má mohutné, poměrně těžké tělo a k němu krátké a subtilní nožky. To není právě ideální výbava pro žádný z dynamických sportů typu agility, flyball nebo frisbee. V roce 2014 jsme objevili treibball a začali jsme se mu aktivně věnovat. Začínali jsme sami podle knih, a protože najít vhodná videa pro jednotlivé fáze nácviku nebylo jednoduché, rozhodli jsme se zdokumentovat svoji treibballovou cestu ve formě "treibball krok za krokem", abychom usnadnili cestu k treibballu dalším zájemcům. V letech 2016-2019 jsme stáli se svými dvěma fenkami Barnie a Aishou na stupních vítězů v nejvyšších závodních třídách většiny českých i zahraničních treibballových závodů, jichž jsme se zúčastnili. V letech 2017-2019 jsme úspěšně absolvovali několik německých treibballových kurzů v nejvyšší třídě TRB 3 a zapojili jsme se i do World Treibball League, kde jsme v poslední sezóně získali titul High in Northern Hemisphere. Na Mistrovství ČR v treibballu 2018 i 2019 vybojovaly naše fenky v nejvyšší třídě TRB 3 L titul Mistr ČR a 1. vicemistr ČR. V letech 2017-2019 jsme zorganizovali řadu treibballových závodů v Pesoparku, v roce 2018 jsme byli hlavními organizátory MR ČR v treibballu. Věnujeme se i propagaci treibballu. Při tréninku používáme pozitivní metody a pro každý tým se snažíme najít z mnoha možností nácviku různých treibballových kroků tu, která konkrétnímu týmu nejlépe „sedí“, což umožňuje naše metoda práce s malými skupinami tří týmů na trenéra. [Více o nás zde.](#)

Těšíme se na vás v Boudě ve Vraném nad Vltavou.

Podívejte se na video různých podob treibballu: <https://youtu.be/JMcrPby0osk>

Upravená hala Bouda ve Vraném nad Vltavou:

Vybavení haly:

V hale je jeden hlavní velký cvičební prostor, povrch je umělá tráva. Hlavní prostor není vytápěn, ale teplota se drží vždy nad bodem mrazu. Dále je v hale v nové dřevěné vytápěné vestavbě umístěn menší vytápěný cvičební prostor a vytápěný prostor pro odpočinek váš i vašich psů vybavený klecemi, jsou zde okna do hlavní haly a monitor, kde lze sledovat dění v hlavním prostoru.

Štěňata strakatá 2020

Akce se už tradičně koná na jaře a schází se na ní majitelé psů, kteří se narodili v předešlém kalendářním roce (tentokrát tedy štěňata z roku 2019). Jenže letos to jaro bylo takové... no nepovedené. Kvůli viru jsme akci posunuli a mysleli jsme si, že na podzim bude vše OK. Plánovaný termín je **2. až 4. října 2020**. Místo zůstává – tábor Vrbno nedaleko Blatné.

Ti, kdo se přihlásili na jarní akci, dostávají v těchto dnech e-mail s bližšími informacemi. Pokud nějaká místa zbudou, budeme o tom neprodleně informovat na stránkách Spolku i na facebookové skupině (Český strakatý pes... pravda skáče někde venku). Tak teď si jen držíme palce, aby virus někam vysublinoval a my jsme nemuseli akci zrušit definitivně.

Jolana Nováková

Prosbá majitelům a chovatelům!

Chceme poprosit všechny příznivce strakáčů: pokud víte o epilepsii (nebo jiné závažné dědičné nemoci) u nějakého vám známého psa, napište nám to, nejlépe mailem nebo třeba sms. Té spolupráce si moc ceníme. Pokud chceme, aby se strakáči rozvíjeli a byli pokud možno co nejzdravější, bez mapování výskytu epilepsie se neobejdeme. Velice všem za chovatelské kolegium děkujeme!

Epilepsie je bohužel u strakáčů dost zakořeněná. Proto se snažíme, aby alespoň 1 z páru byl starší 4 let (nejčastěji se epilepsie vyskytuje mezi 2. a 4 rokem věku, ale může i dříve a později). Kromě toho nám do chovu vstupují jedinci, kteří epilepsii mají v blízkém příbuzenstvu, ale sami jsou (doutáme) zdraví. Těm pak musíme najít partnera, který má co nejzdravější příbuzné, a to nejen ty blízké, ale nejlépe i vzdálenější. A tohle je ten největší problém. Máme totiž opravdu jen hrstku psů, kteří mají (podle našich informací) zdravé příbuzenstvo. Epilepsie je dědičná, ale zatím nikdo nenalezl DNA test. Můžeme jí tedy regulovat jen chovatelskými opatřeními. Víc nedokážeme. Každoročně máme cca 1 – 3 výskyty, tedy ty, o kterých víme. Bez vaší spolupráce nemáme šanci s epilepsií účinně bojovat.

Ještě jednou díky za jakoukoliv informaci.

Ještě dodávám, že epilepsie se nemusí projevovat "jen" jako záchvaty a křeče, ale může mít i jiné podoby, např. chytání imaginárního hmyzu. Je to prostě nějaká soustavná činnost, která probíhá jako řetězec změněného chování. Na youtube.com to lze najít jako fly snapping, fly biting:

<https://www.youtube.com/watch?v=pfS55dO0yWo>,

<https://www.youtube.com/watch?v=5FOMbPdDh4g>,

<https://www.youtube.com/watch?v=txMOToUJcMw>

Zdeňka Vaňourková
+ chovatelské kolegium

Opakujeme výzvu: Pojďte s námi dělat Spolek

Díky všem třem, kteří zatím vyslyšeli následující výzvu 😊

A apel na vás ostatní, kteří jste se ještě neodhodlali.

Termín schůze je letos **21. listopadu 2020**, místo Svornost, Dolní Počernice. Pište si do diářů.

Co je ale mnohem a mnohem důležitější – tahle schůze bude volební. Což znamená příležitost pro všechny, kdo se chtějí aktivně zapojit to chodu Spolku. Prosím, přemýšlejte o tom, zda byste byli ochotni přiložit ruku k dílu a zapojit se do činnosti výboru či dozorčí rady. Zní to strašlivě úředně, ale nebojte, zas takové peklo to není. Ale jako Spolek musíme mít prostě některé věci v pořádku – realizace je věcí výboru a kontrola je prací dozorčí rady.

Pokud byste byli schopni a ochotni kandidovat do orgánů Spolku, prosíme, dejte to najevo tím, že vyplníte formulář na tomto odkazu https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLSe2KMdYOJ3ImQ-8uaFxeWVB7iSUY22_kPVVp4fNS2KiZgk_HQ/viewform. Jde o odpověď na pár otázek, vůbec nemusíte psát romány – před samotným hlasováním na schůzi by totiž bylo fajn, představit se ostatním – toto představení bude určeno členům Spolku.

Nechcete hned kandidovat, ale máte nějaký nápad, který byste pro strakaté chtěli zrealizovat?

Ozvěte se na info@spolekstrakacu.cz.

Předem díky všem aktivním,
za výbor Jolana Nováková

Platit či neplatit, to je otázka...

Tohle téma je docela živé, dost jsme o něm diskutovaly ve výboru Spolku (ano, ve výboru jsou momentálně samé ženy). A zajímalo by nás, jestli na věc hledíte stejně, nebo jestli by někoho napadlo jiné elegantní řešení...

Ve Spolku pořádáme akce. Setkání, Štěňata, výstavy, semináře... Na organizaci těchto akcí se obvykle podílí docela početný tým lidí. Chodí to tak, že ti lidé na akci za své dojedou, dovezou s sebou spoustu věcí, které mezi akcemi skladují u sebe doma, za své se ubytují a za své jedí. Maximálním odpustkem bývá, že neplatí poplatek za psa (protože se s ním beztak žádného programu neúčastní, jelikož na to na akci nemají čas). Odměnou je dobrý pocit a na konci povedené akce káva a zákusek za erární peníze. Někdy se platí lektorům – těm externím na smlouvu či na fakturu, interním lektorům jen v případě, že celou akci sami organizují a akce si na ně zároveň vydělá. V jiných spolcích však bývá zvykem, že se všem organizátorům proplácejí cestůvky, platí ubytování a jídlo.

Asi cítíte to dilema: neměl by Spolek svým organizátorům dávat také něco víc? Peníze přece nějaké máme a ti, kdo akce připravují, opravdu odvádějí práci, která při přípravách i na akci samotné zabere moře času... Tuhle otázku jsme ve výboru otevřely v souvislosti s prezentací plemene na světové výstavě, která bude příští rok v Brně, ale je to otázka obecnější...

Jaká je naše představa o nakládání se spolkovými penězi? Máme dvě velké akce za rok: Strakatá štěňata a Setkání strakáčů. V roce 2021 přibude výjimečně ještě světová výstava v Brně. Tyhle jsou náročné na tým organizátorů. Jak jste asi zjistili, je tam prostě hodně lidí, kteří se nějakým způsobem podílí na průběhu celé akce.

Kdybychom všem proplatili náklady, za chvíli by byl Spolek na dně. Nebo máme vybírat komu ano a komu ne? Osobně bych tuhle volbu dělat nechtěla. A přijedou příště ti, kdo dostali méně, nebo nic? Nezeptá se někdo už předem, kolik mu zaplatíme, když přijede pomoci? A když málo, tak nepřijde?

Jsem zastáncem toho, že je fajn, když se na akci sejde široká parta lidí, kteří se rádi vidí a jsou ochotni pro sebe navzájem něco udělat. A bojím se, že když do toho zatáhneme peníze, nebude to snazší... Proto si myslím, že tyhle velké akce, které dělají Spolek Spolkem a udržují přátelskou atmosféru, bychom měli dělat bez finančních nároků.

Na druhou stranu chápu, že pracovat a ještě za to platit je divné. Navíc kromě psů máme děti, hypotéky... každá koruna dobrá. Co s tím? Zdražit účastnické poplatky na akcích, tak aby se zaplatil organizační tým? Jsou akce, kde by to nepomohlo, protože se tam za účast neplatí – již zmiňované Brno, schůze, práce chovatelského kolegia, hospodářky, redaktorky zpravodaje...

Možná trochu ze široka, ale chtěla jsem vysvětlit, proč věci děláme tak, jak je děláme. A poprosit vás: Pojeďte s námi do toho Brna, i když si zaplatíte ubytování ☺

Jolana Nováková

PS: Ale jestli vám ten model nepřijde dobrý, napište, jak by šla situace řešit.

Výsledky výstav

7. 6. 2020 KV Spolku ČSP Beroun, posuzovala: Lenka Frnčová

psi	mladých	Cassidy Balmarti	nepřítomen
	mezitřída	Andrejs Áduhart	V1, CAC
		Antares Áduhart	VD2
	otevřená	Aramis Isset Ameni	VD
		Axis Sem tam Kladně	V4
		Balónek Király Puszta	V3
		Bao Baisha	V
		Bran u Melluzínky	V
		Brok z Chotěšovského dvora	nepřítomen
		Dargo Love in paws	V2, rez. CAC
		Dator Mitis LeaWil	nepřítomen
	Devold Nella Belavia	V1, CAC	
	vítězů	Draco z Luční ulice	V1, CAC, nejlepší pes, BOS
	veteránů	Eben Dakam	V1, BOV
	feny	dorost	Cvička z Údolí Blanice
mladých		Adalia Colens Veselé tornádo	V2
		Ariana Colens Veselé tornádo	VD3
		Josta Bonasa Borbus	V1, CAC, BOJ
mezitřída		Atra Radosti od Kosti	V1, CAC
		Cookie Strakatý kámoš	D
otevřená		Aranka Strakatá packa	V
		Baccara Dobrovodská hvězda	V
		Bali Strakatý kámoš	VD
		Bianca Dobrovodská hvězda	V3
		Blue Sem tam Kladně	V2, rez. CAC
		Centa Nella Belavia	VD
		Ditunka Bobinka z Kraje Thurn Taxisů	nepřítomna
		Gina ze Strakatého kožíšku	V
		Glorie ze Strakatého dvorku	nepřítomna
	Chiméra Bonasa Sorbus	V4	
Noemi Libachar	V1, CAC		
vítězů	Bramína Nella Belavia	V1, CAC, nejlepší fena, BOB	
veteránů	Agina z Luční ulice	V1	
	Anka z Luční ulice	V2	

25. 7. 2020 KV KCHMPP Mikulov, posuzovala: Lenka Frnčová

psi	otevřená	Iberis Bonasa Sorbus	V1, CAC
	vítězů	Ceron Love in Paws	V1, CAC
feny	mladých	Brambůrka z Lešanské zahrady	V1, CAJC, Vítěz plemene
		Brusinka z Lešanské zahrady	V2
	mezitřída	Oliva Libachar	VD1
	otevřená	Darsy Love in paws	V1, CAC

Fotokatalogy z klubových akcí zachycující strakaté krasavce naleznete na:

<https://strakaci.cz/dokumenty/20200607.pdf>

<https://strakaci.cz/dokumenty/20200725.pdf>

Beroun – dárek od paní rozhodčí
pro BOB a BOS – děkujeme 😊

Beroun – poháry a kokardy

Výstavní novinky

V souvislosti s letošní mimořádnou situací se nebude vyhodnocovat pro rok 2020 **výstavní** část soutěže Pes roku pro strakáče. Stejně tak byla zrušena soutěž Pes roku ČMKU.

Z důvodu omezení mimořádnými koronavirovými předpisy P ČMKU projednalo výjimku z řádu pro šampiony – možnost prodloužení podmínek pro získání Junior šampiona – pro udělení titulu lze použít 1 CAC získaný do 30 měsíců věku jedince při splnění této podmínky do 31. 12. 2020.

Byla zrušena podzimní výstava Double CACIB v Praze.

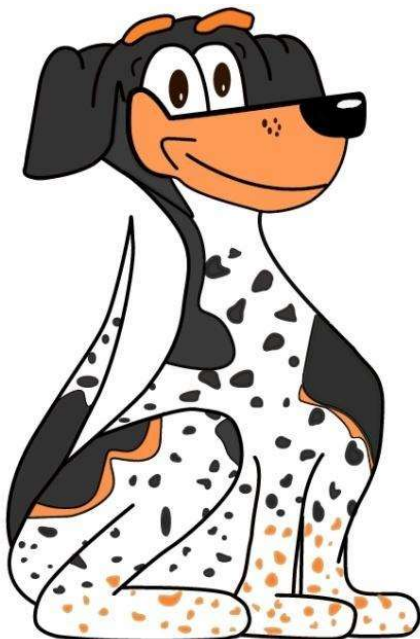
Klubový šampion Spolku ČSP

Od letošního roku (zpětně od 1. 1. 2020) se upravují podmínky pro získání výstavního klubového šampiona Spolku.

Podmínkou je získání:

- 1x klubový vítěz nebo **nejlepší pes / fena klubové výstavy** Spolku ČSP
- 2x CAC získaný na klubové výstavě Spolku nebo speciální výstavě (bez ohledu na pořadatele); v případě uplatnění klubového vítěze / nejlepšího jedince se z té samé výstavy CAC nezapočítává

Katka Milbachová

Výsledky bonitace Spolku ČSP

7. 6. 2020, Beroun
Bonitovala: Lenka Frnčová

Afina z Lešanské zahrady
*23. 8. 2018

kohoutková výška: 47,5 cm
skus: nůžkový
chrup: úplný
srst: černožlutobílá dlouhá
hmotnost: 13,3 kg
obvod nadprstí: 9,5 cm

DKK A
LP 0 / 0

Antares Áduhart
*28. 8. 2018

kohoutková výška: 53 cm
skus: nůžkový
chrup: úplný
srst: černožlutobílá krátká
hmotnost: 17,4 kg
obvod nadprstí: 10,0 cm

DKK A
DLK 0 / 0
LP 0 / 0

Aramis Isset Ameni
*6. 6. 2017

kohoutková výška: 50 cm
skus: nůžkový
chrup: zdv. P1 vlevo nahoře
srst: černožlutobílá krátká
hmotnost: 21,1 kg
obvod nadprstí: 11,0 cm

DKK A
LP 1 / 1

Atra Radosti od Kostí

*23. 6. 2018

kohoutková výška: 43,5 cm
skus: nůžkový
chrup: úplný
srst: černožlutobílá krátká
hmotnost: 12,2 kg
obvod nadprstí: 9,0 cm

DKK A
LP 1 / 1

Bali Strakatý kámoš

*6. 5. 2015

kohoutková výška: 46 cm
skus: nůžkový
chrup: úplný
srst: černožlutobílá krátká
hmotnost: 12,5 kg
obvod nadprstí: 8,5 cm

DKK A
LP 0 / 0

Balónek Király Puszta

*18. 5. 2017

kohoutková výška: 52 cm
skus: nůžkový
chrup: úplný
srst: hnědožlutobílá dlouhá
hmotnost: 19,9 kg
obvod nadprstí: 11,0 cm

DKK A
LP 0 / 0

Bao Baisha

*18. 8. 2017

kohoutková výška: 52 cm
skus: nůžkový
chrup: úplný
srst: černožlutobílá dlouhá
hmotnost: 16,6 kg
obvod nadprstí: 10,0 cm

DKK A
LP 0 / 0

Bianca Dobrovodská hvězda

*23. 3. 2018

kohoutková výška: 49 cm
skus: nůžkový
chrup: chybí P2 vpravo dole
srst: černožlutobílá dlouhá
hmotnost: 13,7 kg
obvod nadprstí: 9,0 cm

DKK A
LP 0 / 0

Brebta Balmarti

*13. 3. 2018

kohoutková výška: 49 cm
skus: nůžkový
chrup: úplný
srst: černožlutobílá krátká
hmotnost: 16,6 kg
obvod nadprstí: 9,5 cm

DKK A
LP 1 / 1

Devold Nella Belavia

*22. 9. 2018

kohoutková výška: 51 cm
skus: nůžkový
chrup: úplný
srst: černožlutobílá krátká
hmotnost: 17,8 kg
obvod nadprstí: 11,0 cm

DKK C
DLK 0 / 0
LP 0 / 0

Gina ze Strakatého kožíšku

*18. 11. 2017

kohoutková výška: 47 cm
skus: nůžkový
chrup: úplný
srst: černožlutobílá krátká
hmotnost: 14,0 kg
obvod nadprstí: 9,5 cm

DKK C
LP 0 / 1

Andrejs Áduhart

*28. 8. 2018

kohoutková výška: 49 cm
skus: nůžkový
chrup: úplný
srst: černožlutobílá krátká
hmotnost: 13,3 kg
obvod nadprstí: 9,0 cm

DKK B
LP 1 / 1

Axis Sem tam Kladně

*30. 8. 2016

kohoutková výška: 48 cm
skus: nůžkový
chrup: úplný
srst: černožlutobílá dlouhá
hmotnost: 14,7 kg
obvod nadprstí: 10,0 cm

DKK A
LP 0 / 0

Výsledky bonitace KCHMPP

25. 7. 2020, Mikulov

Bonitovala: Lenka Frňčová

Oliva Libachar

*8. 11. 2017

kohoutková výška: 47 cm
skus: nůžkový
chrup: úplný
srst: černožlutobílá krátká
hmotnost: 15 kg
obvod nadprstí: 10,5 cm

DKK A
LP 0 / 0

Darsy Love in paws

*8. 11. 2017

kohoutková výška: 48 cm
skus: nůžkový
chrup: úplný
srst: černožlutobílá krátká
hmotnost: 15,5 kg
obvod nadprstí: 9,0 cm

DKK B
DLK 0 / 0
LP 1 / 1

Narozené vrhy – přehled odchovů v KCHMPP

S Libachar nar. 15. 3. 2020
Fx 0,00 % 3 psi m. Arlet ze Zlatého Lankastru
KZP 100 % 3 feny o. Felix Zlatíčko
Registrační čísla 2596 – 2601

D z Ratinky nar. 9. 4. 2020
Fx 1,56 % 5 psů m. Bela ze Včelí zahrady
KZP 93,33 % 6 fen o. Ed z Luční ulice
Registrační čísla 2585 – 2595

A Sarensis nar. 26. 5. 2020
Fx 6,4 % 1 pes m. Coffee Amorevita
KZP 86,67 % 2 feny o. Elvis ze Zlatého Lankastru
Registrační čísla 2602 – 2604

L Bonasa Sorbus nar. 3. 6. 2020
Fx 1,56 % 5 psů m. Fazolka Bonasa Sorbus
KZP 93,33 % 0 fen o. Bruce ze Zlatého Lankastru
Registrační čísla 2613 – 2617

T Libachar nar. 7. 6. 2020
Fx 7,1 % 0 psů m. Nasa Libachar
KZP 86,67 % 1 fena o. Ctimírek Zlatíčko
Registrační čísla 2618 – 2618

C Štěstí z Kelče nar. 29. 6. 2020
Fx 0,855 % 5 psů m. Endivie Bonasa Sorbus
KZP 96,67 % 1 fena o. Lesan Libachar
Registrační čísla 2619 – 2624

U Libachar nar. 1. 7. 2020
Fx 1,56 % 5 psů m. Jamika Libachar
KZP 93,33 % 1 fena o. Import Dakam
Registrační čísla 2632 – 2637

Narozené vrhy – přehled odchovů ve Spolku ČSP

C Chneska

Fx 5,22 %

KZP 90,0 %

Registrační čísla 2605 – 2612

nar. 31. 5. 2020

3 psi

5 fen

m. Berta Strašecká packa

o. Estragon Bonasa Sorbus

B Beskydská tlapka

Fx 3,91 %

KZP 83,33 %

Registrační čísla 2625 – 2631

nar. 13. 7. 2020

4 psi

3 feny

m. Xila z Česlova

o. Colens Ceales LeaWil

C Chneska 🐾

Složené zkoušky

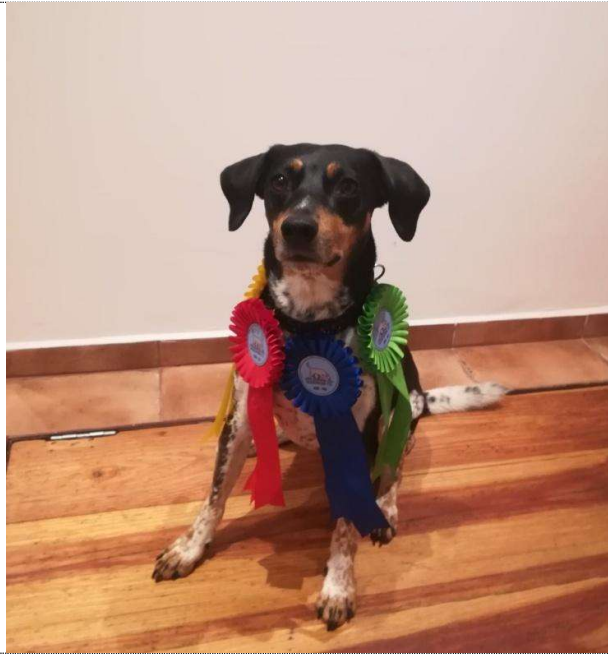
Arabela Strakaté tornádo

Master of nosework

zkouška

- MD 1
- NW N1
- NW W1

psovod: Eva Vlasáková Šitnerová

Průběžné výsledky pracovní soutěže 2020 najdete na stránkách <https://www.pracovnistrakac.cz/>

Výzva

Nových zkoušek bude jistě složeno více, ovšem informace se do Zpravodaje nedostaly... Chtěla bych proto poprosit psovody aktivních strakáčů – pokud složíte novou zkoušku, napište mi to (strakati.psi@seznam.cz). Postačí jen základní údaje – jméno psa a psovoda a označení zkoušky. Nic dokládat nemusíte. Přiložit můžete i fotografii. Děkuji, vaši radost a pýchu sdílíme s vámi ☺

Simona Šádková

Jak se fotí strakáči

S Lenkou Pačesovou a Leou Pletichovou Wildnerovou pracujeme na knížce o strakáčcích. No, a aby tam krom písmenek byly i nějaké fotky, je potřeba je také udělat. To obnáší sehnat ty správné modely a modelky, nahromadit spoustu věcí, co se do knihy musí nafotit (a narvat je do auta a dopravit na focení – chudák Ley autíčko, určitě by ho v tu chvíli nejradši vyměnila za nákladák) a všechno to dostat na jedno místo.

Poslední květnový víkend to vypuklo a k Plzni se sjížděli strakáči z blízka i dálky. A moji dva jen sešli o patro níže, do mého malého ateliéru. Z Jablonce už v pátek ráno dorazila posila Cíněnka a Lestie a holky s sebou vzaly i paničku Leu, protože v jednom člověku by to spáchat nebylo možné. Celý pátek jsme fotily naše vořechy, nějaké tématické fotky a jedno úžasné štěndo, které i když bylo od mamky jen pár týdnů, pózovalo jako profík. Celý večer i noc jsme trnuly hrůzou, jak to všechno v sobotu zvládneme.

Fotit se v sobotu začalo ráno a skončilo až večer, jen s pauzou na oběd. Nafotilo se celkem 18 strakáčů (když tedy počítám i 4 naše a štěndo z předchozího dne). VŠICHNI byli úžasní. Páníčci to vzali opravdu zodpovědně a nikdo nepřišel pozdě, pesani byli krásně upravení a poslušní, no prostě práce jedna radost. Kéž by se tak parádně fotily i lidské děti :D. Sešli se nám tu strakáči od 10 týdnů věku do 12 let, hnědožlutobílí i černožlutobílí, kraťáci i rockeři. Ale všichni byli super, pesani i páníčci. Další 3 modelové na focení dorazili až v rozestupu několika týdnů. Nejvzdálenější účastník byla Dorka od Lenky Pačesové, která bydlí ve Vídni. Takže celkem je to 21 strakáčů 😊

Vzniklo spousty a spousty fotek, a protože je mi líto, aby byly jen v knížce, vznikl i **strakatý kalendář**, který je v těchto dnech už v tisku. Ti, co si ho objednali, ho dostanou do schránek v průběhu srpna a září, nebo si ho na společných akcích budou moci vyzvednout. Pokud by měli zájem ještě další lidé, kteří objednávání nezaznamenali, byl by možný ještě dotisk. Takže pokud máte zájem, napište mi na mail **fotopavlina@email.cz**

Pavčina Záborská (Filippka)

pozn.: Cena kalendáře 260,-; pro členy Spolku 220,- + poštovné (nebo vyzvednutí na společných akcích);

objednávky do 25. 8. 2020

Strakatá turistika

aneb se strakáčem po Čechách

V letošním roce probíhá 2. ročník soutěže pro majitele strakáčů (členy Spolku nebo KCHMPP) **Strakatá turistika**. Cílem soutěže je projít Českou republiku křížem krážem, pořídit hezké fotky a podělit se o ně a o zážitky s ostatními strakáčníky.

Nový ročník se rozběhl v listopadu a díky letošní mírné zimě se do něj pustili turisté hned naplno. Své fotky z výletů posílalo čím dál víc lidí, krásné jarní počasí přímo nutilo vyrazit od terénu za body, když v tom k nám vtrhl coronavir a rázem bylo po výletech. Ale aby se

psi doma nenedili, došlo k provizornímu řešení: narychlo jsme udělali nový sloupeček do bodovací tabulky s názvem *Triková výzva*. Úkolem bylo během jednoho týdne se svým psem doma nacvičit trik podle videa. Někdo zvládl výborně, někdo má ještě co dohánět, ale každá snaha se cení.

Když nouzový stav pomínil, začaly se body jen sypat. Bylo vidět, že pohyb v přírodě lidem a psům chybí. Teď v půlce prázdnin chodí denně fotky ze všech koutů republiky. A musím říct, že některé jsou opravdu úchvatné.

A víte, co mě na Strakaté turistice baví nejvíc? Baví mě to, jak se často strakatí turisté na jednom bodovaném místě minou o pár hodin nebo se dokonce zcela neplánovaně potkají 😊

Samotní soutěžící by se dali rozdělit do tří skupin – 1. Neohrožení – ti vyráží pravidelně za lovem bodů každý víkend, nic je nezastaví. 2. Umírnění – to jsou turisté, kteří se rádi vydávají do přírody, ale nepřehánjí to. 3. Příležitostní – těm se při jejich výletech občas podaří narazit na bodované místo, a tak někdy nějaký ten bodík získají. Je úplně jedno, kdo do jaké skupiny patří, nejdůležitější je procházka se svým strakatým parťákem v hezké přírodě a ty body jsou jen přidaná hodnota 😊

Ať už letošním vítězem se stane kdokoli, jedno je jisté: strakáčům prostě turistika sluší!!! Jestli je mezi vámi někdo, kdo zatím o Strakaté turistice neví, tak se stačí podívat na www.strakataturistika.cz a poslat první fotku z výletu...

Hezký zbytek prázdnin a ať to vám i vašim psím parťákům šlape!!!

Jana Kalinová

Povídání o tom, jak malý český pes běžel velký mezinárodní závod

Trophée des Montagnes neboli český *Trofej hor* je jeden z nejtěžších canicrossových závodů, co se dá v Evropě zaběhnout. Jedná se o horský etapový závod ve francouzských Alpách, kde 9 dní bydlíte na parkovišti s dalšími téměř třemi stovkami závodníků z více než 20 zemí a dvojnásobkem psů (jelikož je dovoleno mít přihlášené dva psy

a střídat je dle potřeby) a každý den běžíte jednu z 10ti etap. Za celý závod se se psem naběhá kolem 60 km a zdolá se přes 3000 metrů výškových. Víím o tomto závodě téměř od počátku mého běhání se psem, běhá se v trochu obměněné podobě již někdy od 90. let 20. století. A jelikož miluji hory a čím větší, tím lepší, byla účast na tomto závodě přezdívaném Montána můj dávný velký sen. No a s jakým jiným psem vyrazit reprezentovat Českou republiku než s naším národním plemenem. Slovo dalo slovo, a tak se mi povedlo v létě 2019 se připojit k české výpravě a společně vycestovat na tento závod.

1. 8. 2019 jsme tedy s Emou vyrazily na velkolepou výpravu do Francie. Ráno jsem vyřídila poslední potřebné doklady na veterině pro vycestování se psem do zahraničí a pro účast na tomto závodě (v předchozích týdnech jsme ještě doplnily další očkování dle požadavků pořadatele), dobalila poslední věci na 14ti denní dovolenou v horách a v podvečer se sešla se zbytkem naší výpravy, abychom společně cestovali jednou dodávkou a jedním osobákem v počtu šesti lidí a jedenácti psů, a vyrazili na cestu dlouhou 1200 km (kvůli většímu komfortu pro psy při cestování jsme vyjžděli na noc). Po asi 18 hodinách cesty jsme dorazili do prvního střediska Oz en Oisans. Jedná se o lyžařské středisko v podhůří hory Dôme des Petites Rousses. Pro závodníky zde bylo připravené zázemí v podobě parkoviště, vyznačených ploch pro možnost stanování, mobilních záchodů, sprch a zdrojem vody. Postavili jsme tedy naše malé stanové městečko a ulehli k odpočinku. Závod startoval až v sobotu v podvečer a čekaly na nás v tomto středisku první tři etapy, poté se přejíždělo postupně do dalších třech středisek a v každém se běžely další 2 – 3 etapy. Záměrně jsme přijeli o den dříve, abychom měli volný celý pátek na menší výlet

a aklimatizaci, přeci jenom jsme se nacházeli ve výšce 1350 m nad mořem, třetí etapa se poběží dokonce až ve 2000 m n. m.

V pátek jsme tedy vyrazili na výlet lanovkou na horu L'Alpette a prošli jsme si krásnou třetí hřebenovou etapu kolem horských jezer. Večer nás čekala veterinární přejímka a registrace do závodů. Já jsem nakonec s Emou zvolila model, že nepoběžíme úplně celou Montánu, ale je zde možnost se přihlásit jen na jednotlivé etapy a zaběhnout si tak jen denní závod. Pokud někomu vadí, že Vám v České republice na závodech kontrolují očkovací průkaz a doklady od psů, tak nejezděte na závody do Francie. Zde v první fázi přejímky kontrolovali očkovací průkazy a vyžadovali ještě další doplňkové očkování, což byl první kámen úrazu a ne všichni závodníci měli vše správně naočkované, tudíž byli nekompromisně ze závodu vyřazeni. Druhá fáze bylo vyšetření psa veterinárním lékařem přímo na místě, kdy kontrolovali aktuální zdravotní stav psa, jeho pohyb a kondici a samozřejmě čip. Mimo to jsme ještě museli doložit vyšetření od našeho vlastního veterináře, že pes je dlouhodobě zdravotně v pořádku. Každý závodník měl možnost se do závodu přihlásit se dvěma psy, takže se museli takto zkontrolovat všichni přihlášení psi. Třetí fází pak byla ještě kontrola vybavení, kdy se naprosto všem přeměřovaly délky vodítek a došlo k označení schváleného vybavení. Psi dostali na obojek čip, který museli nosit celou dobu a v cíli poslední etapy opět kontrolovali psům čipy, zda běžíte se správným psem. Poslední fází pak bylo prokázání se lékařským potvrzením, že i člověčí část týmu je způsobilá si závod odběhnout. Celým registračním procesem našťestí celá naše česká výprava prošla bez problémů, ne ale všichni závodníci měli takové štěstí a měli vše v pořádku a psy v dobré kondici, takže byli nekompromisně vyřazeni a nebylo jim umožněno startovat.

První etapa a celý ročník 2019 odstartoval v sobotu 3. 8. v podvečer hromadným startem po vlnách 40 psů výběhem sjezdovky v Oz. Jelikož Ema vlivem dlouhé cesty a změny prostředí nebyla ve 100 % kondici, jak bych si představovala, zvolila jsem možnost startovat s druhým psem (vypůjčeným českým voříškem od českého týmu 😊) a Emu jsem nechala ještě dva dny odpočívat. Stát na startu takového závodu bylo něco naprosto nepopsatelné. Kolem Vás tři sta štěkajících a natěšených psů k běhu a každou minutu vypuštěna vlna 40ti závodníků do výběhu sjezdovky. Zapůjčená Bíba se těší a štěká, mně se svírá žaludek, naprosto precizní organizace nás v poslední vlně koridorem posouvá ke startovní čáře. Ozve se výstřel a Bíba mě táhne do kopce. Ani nevím, jak jsem se ocitla na vrcholku sjezdovky. Prostě všichni kolem Vás běží, tak běžíte také. Následoval menší seběh do údolí, kde s Bíbou předbíláme jednoho většího psa za druhým, a teď teprve začíná ta pravá Montána, nekonečný výstup kamsi na vrchol nejbližší hory, abyste se mohli na vrcholu otočit a zase běžet dolů zpět do údolí a následně opět stoupat zpět nahoru do lyžařského střediska. Nutno podotknout, že některé seběhy jsou zde tak prudké, že zde existují i tzn. Dogfree Zone, kde je dovolené odpoutat psa z vodítka a běžet bez něj, tedy za předpokladu, že si na konci označeného seběhu psa zase odchytlíte, což se ukazuje u některých závodníků jako velký problém. Proto někteří závodníci volí raději variantu jízdy po zadku se zapřaženým psem. Bohužel úrazy jsou zde na Montáně časté, a tak i náš výborný český závodník se nevyhne výronu kotníku hned v první etapě. Naštěstí vypůjčená Bíba je již zkušený canicrossový pes, a tak mě provádí první etapou Montány bez úrazu a společnými silami dobíháme závěrečným sprintem po sjezdovce až do cíle. Bíbek sice trochu nechápala, proč kopce jdu a neběžím, za to z kopce jsme vesele všechny předbílaly a dávaly si jednoho závodníka s velkým psem za druhým. 1. etapa Le Bessay nakonec měřila 5,2 km a nastoupali jsme při ní 370 m výškových. 66. místo ze 104 žen. Nohy po těch kopcích bolí, ale tohle je teprve začátek Montány.

Rychle spát a ráno nás čeká 2. etapa L'Alpette, 4,8 km a nekonečných 680 m výškových. Jedná se o výstup na horu od spodní stanice lanovky k vrchní stanici. Ano, na tu horu, kam jsme si v pátek udělali výlet lanovkou. Dolů závodníky za odměnu sváží právě ta lanovka. Jo tak tuhle etapu jsem s holkami oželedla, nejsem masochista, abych závodila v běhu do vrchu 😊 V této etapě totiž existuje jen směr běhu vzhůru. A den regenerace se hodí.

S Emou jsem nastoupila tedy až na 3. etapu Tour des Lacs, neboli jezírkovou hřebenovku ve 2000 m n. m., přezdívanou i jako kotníková etapa. Trať jsem si víceméně prošla během pátečního výletu a věděla jsem, že ač „rovinatější“ trať, tak je ale velice technicky náročná, je to úzká pěšinka plná kamenů a menších prudkých výběhů a seběhů, žádná krásná široká a rovná cesta ala český canicross. Nahoru na start na L'Alpette nás vyvezla lanovka. Opět jsem startovala až na konci startovního pole, takže jsem si dole musela trochu počkat u lanovky a Ema se mi trochu vyštěkala. Nahoře jsem jen odhodila batůžek a rovnou vyrazila na trať dlouhou 5,4 km a jen 170 m výškových, teď už intervalově po jednom. Ema ihned zahájila stíhací jízdu na prvního psa a předbílaly jsme, jak se dalo. 63. místo ze 108 žen. Nicméně po sobotních kopcích i tohle dost bolelo, měla jsem velký respekt z trati (stačilo jedno špatné šlápnutí) a bylo vcelku horko, takže se Ema vařila.

4. etapa Chemin Saint Jean se běžela dole v údolí ve vesničce Allemond (750 m n.m.). Takže nás v pondělí odpoledne po třetí etapě čekal přesun do druhého střediska. Jelikož v Oz jsme to měli vcelku

daleko na záchody a pro vodu, a sprchy byly otevřené jen v nějakou podivnou otvírací dobu, takže bylo složité se do nich dostat, trochu jsme rezignovali a jeli jsme se tak v Allemondu ubytovat do regulérního kempu s pořádným zázemím. Takže kohoutek s vodou hned u stanu, a dokonce se nám povedlo vypůjčit si i redukci na karavanovou zásuvku, takže jsme měli i elektrický proud. Hurá, jdeme dobíjet veškerou elektroniku a powerbanky. Záchody, sprchy, kuchyňka kousek od stanu, co víc si přát. A tak jsme se nakonec rozhodli zde zůstat ještě i další tři dny a na etapu č. 5 a 6 se nestěhovat do třetího střediska, ale jen dojet osobákem na start a poté odjet spát zpět do Allemondu. Ale zpět ještě ke čtvrté etapě, ta startovala v úterý ráno přímo v městečku Allemon, byla dlouhá 7,8 km a nastoupalo se při ní 165 m výškových. Protože se větší část trati měla běžet skrz městečko, tudíž po tvrdých cestách a asfaltu, rozhodla jsem se zase s Emou vynechat a čerpat síly. Takže jsme se odpoledne vyrazili se psy „jen“ vykoupat do nádherného nedalekého jezera le Lac du Verney (v ničím studenějším jsem se v životě snad nekoupala) a večer si udělali menší grilovačku s jednorázovým eco – friendly grilem, prostě další regenerační den 😊

5. etapa Forêt de l'Ours startovala z městečka Villard Reculas, horské vesničky cca 15 minut autem z Allemondu ve 1450 m n.m. Čekala nás trať dlouhá 8,6 km a 455 m výškových. Část teamu opět vynechávala a zůstala v Allemondu v kempu, takže na start jsme vyrazili zbytek teamu jen osobákem. Opět jsem startovala s Emou na konci startovního pole, tím pádem i stihla přejít bouřka a já už běžela za „sucha“, resp. bez deště. Trať začínala v městečku a posléze jsme začali stoupat přes pastviny do 1600 m n.m., abychom si

dali další seběh do údolí do 1200 m n.m. s dogfree zónou, kdy jsem jeden úsek jela opravdu raději po zadku a Emu vypustila na volno. Jinak Ema běžela jak mašinka, předbíhala, na startu za sebou zanechala ohaře z dvojčky (startovalo se po dvou psech), z prudkých kopců klusala poslušně vedle mě, do kopce táhla a zase jsme předbíhaly, co se dalo. Poslední kilometr nás čekal nekonečný výstup zpět do střediska a hustých 250 m výškových. Jo tak tahle etapa už fakt bolela (po cestě jsem schytala ještě dvě žihadla od vosy, jelikož závodník přede mnou rozkopnul vosí hnízdo) a byla to nejdelší etapa jen s jednou občerstvovačkou. Tohle je prostě ta pravá Montána, nekonečný výstup do kopce. 62. místo z 94 žen.

6. etapa Pre de Ce, startovala opět ze stejného městečka Villard Reculas, a tentokrát se běželo na druhou stranu a další kopec trať dlouhá 6 km a nastoupalo se 405 m. Náš team opět vyrazil osobákem,

tentokrát i já raději zůstala v kempu regenerovat. Protože profil tratě opět sliboval ostrý výstup na horu do téměř 1800 m n.m. a poté seběh zpět dolů, tentokrát bez dogfree zóny. Co mám zprávy z této etapy, tak mačky a cepíny by se hodily. Poté následovalo sbalení se a přesun asi o 35 km dále do čtvrtého a posledního horského střediska Auris en Osains a stavba našeho třetího base campu v horském sedle Col de Maronne v 1700 m n. m.

7. etapa Paravalanche, neboli noční etapa, která startuje v 21:30 a běhá se tudíž s čelovkou, měří 3,8 km a nastoupá se jen 170 m výškových. Po vystavění našeho stanového městečka jsme si šli trasu raději projít, na závěr nás totiž čekal seběh obávanou tzn. syslí sjezdovkou (je zde plno děr – syslích nor). Začínalo se výběhem sjezdovky v Aurisu z 1600 m n.m., a dále podél fotbalového hřiště se stoupalo stále vzhůru až k rezervoáru (ano, jediná rovina trati bylo fotbalové hřiště), poté seběh do sedla Col de Maronne a syslí sjezdovkou seběh dolů do cíle. Po cestě nás čekaly dvě překážky v podobě přeskakování kabelů pod lanovkou. Pocity z tratě: to bude zase bolet, pořád jen stoupaní nahoru a posléze dost ostře dolů. Nicméně po tmě jsou najednou všechny kopce nižší a mírnější. Jako příchozí jsem pro změnu startovala úplně na začátku, takže aspoň budu mít volnou trať na seběh. Nicméně se mi povedlo si nekontrolovat čelovku nahoře na kempovišti, a že mi nesvítl jsem zjistila až dole pod sjezdovkou před startem. Takže chudák hodný kolega z týmu si dal gentlemansky sprint zpět do sjezdovky do stanu pro náhradní čelovku, abych mohla odstartovat se světlem. No naštěstí vše kolega stihl, a dokonce se nám podařilo i odstartovat spolu v jedné lajně tentokrát po třech závodnicích. Na konci výběhu sjezdovky jsem Davida i paní s belgickým ovčákem nechala za zády a Ema to rvala stále vzhůru, tak jsem se snažila metelit za ní a nezdržovat, v seběhu si ji zařadit hezky za nohy a co nejrychleji to valit dolů. Naštěstí po tmě s čelovkou se tolik nebojím seběhů jako za světla :D Nakonec z toho bylo krásné 47. místo ze 108 žen, 177. celkové ze 300 závodníků (nerozlišuje se zde váha psů a většina závodníků má pořádné tahouny a já přeci jen 11 kg ČSP). Po doběhu jsme si o půlnoci uvařili polévku na posilnění a hurá na kutě, hned ráno startovala totiž další etapa.

8. etapa Piegu, přezdívána také jako etapa 21 zatáček, měří 5,3 km a nastoupá se při ní 255 m výškových. Zase jsme si ji nechaly s Emou utéct, protože obávaných 21 zatáček mě děsilo. Dle profilu tratě si člověk na začátku etapy seběhne dolů téměř do 1500 m n.m., aby poté mohl skoro celou dobu stoupat vzhůru nad 1700 m n.m., a na závěr si dát zase seběh sjezdovkou do cíle. Zároveň se ten samý den k večeru běží ještě další etapa. V Aurisu totiž závod nabírá již rychlý spád.

9. etapa Le Bouchet byla totožná jako noční etapa, tentokrát se ale stíhala běžet ještě za světla v 19 hodin. Takže opět 3,8 km sjezdovkou až k rezervoáru, a opět dolů syslí sjezdovkou do cíle. Nastoupáno 170 m výškových. S Emou jsme vynechaly, to už jsme přeci jednou běžely 😊

Poslední 10. etapa Signal de l'Homme startuje v neděli ráno a tu už jsme si s Emou nemohly nechat zase ujít. Protože hlásili opět velice teplé počasí, tak se trať zkrátila na 5,6 km a 310 m výškových. Měla se jít část trasy 21 zatáček, ale kvůli zkrácení tratě jsme v podstatě běželi úplně na druhou stranu a tato část se vynechala. Startovalo se ze sjezdovky ale přes parkoviště, a poté krásnou pěšinou až ke kostelíku Chapelle Saint-Giraud, kde Ema za sebou na startu opět nechala nějakého ohaře, i velkého alaskána a jela zase jak mašina, až nám raději všichni uskakovali z cesty. Od kostelíku se začínalo stoupat k vesnici Cluy, kde byla občerstvovačka, a poté už jen prudce vzhůru až do 1900 m n.m. pod vrchol Signal

de l'Homme. Opět ta pravá Montána, pojem kopec zde dostává úplně jiný rozměr, než jsem z ČR zvyklá. Potom se klesalo zpět dolů přes sedlo Col de Maronne a syslí sjezdovku do cíle, kde byl kousek před cílem nachystaný support David a podával nám českou vlajku na oslavný doběh s vlajkami do cíle. Ema makala celou cestu, do kopce šlapala, stále jsme někoho předcházely a předbíhaly. Doběh s českou vlajkou byl euforický a já už teď vím, že příští rok chci jet znova a dát si už úplně celou Montánu. Poslední etapa pro nás nakonec skončila 46. místo z 99 žen.

Po poslední etapě jsme zabalili stanové městečko, nacpali opět 10 psů a 5 lidí a všechny věci do dodávky a vyrazili dolů do městečka Auris na vyhlášení, zmrzku a relax před cestou zpět do vlasti. Cestu zpět jsme chtěli využít ještě k nějakému menšímu výletu, bohužel přišla bouřka a dešťová fronta, a déšť nás pak provázel celou cestu do Čech, takže jsme se ve Švýcarsku rozhodli již nikde nezastavovat a jet rovnou. Cesta zpět nám zabrala tak cca 16 hodin a dorazili jsme tedy o den dříve, než jsme původně plánovali.

Celkem jsem na Montáně absolvovala 5 etap (1x s půjčenou Bíbou a 4x s Emou), uběhla necelých 30 km a nastoupala zhruba výšku jedné Sněžky. Každá etapa je těžká a je těžká něčím jiným. Jsou to nejenom nekonečné a prudké kopce a výběhy, ale i těžké seběhy, případně technické úseky plné kamenů, úzkých cestiček a mostky, dogfree zóny a povinné občerstvovačky. Riziko zranění je zde jak pro běžce, tak i pro psa, velké. Délky tratí se pohybují od 3,5 km po téměř 9 km, v případě teplého počasí se tratě i krátí a upravují. Na welfare psů se zde dost hledí a na trati jsou tak i povinné občerstvovačky pro psy a kdo nezastaví a nenechá psa napít se, je diskvalifikován. A Francouzi se nebojí ani penalizací a diskvalifikací v případě, že jste hrubí na psa, za nesportovní nebo neohleduplné chování nebo dokonce za agresi psa na trati. Na druhou stranu, já jsem měla vždy štěstí a na trati mi všichni pomalejší závodníci ochotně uhybali a nechávali nás volně běžet, dokonce i povzbuzovali. Za mě perfektní zážitek a za rok (tedy bohužel díky Coronaviru až za dva roky) snad znovu nashledanou a tentokrát už dám celou Montánu s českým strakatým psem. Protože sny jsou od toho, aby si je člověk plnil 😊

Michala Drahošová a Centa
Nella Belavia alias Ema

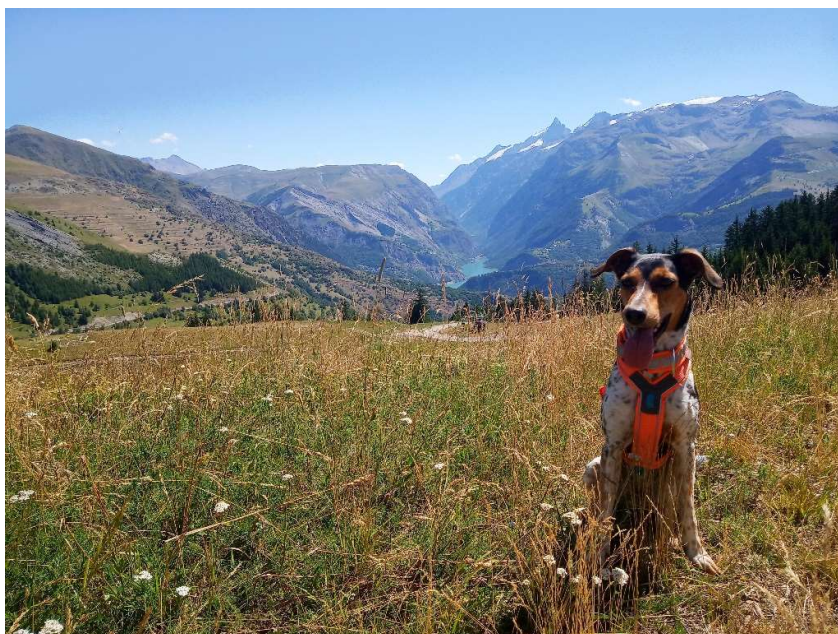

foto: Christophe Vereecke,
Johan Chambrier
Photographie,
2x archiv autor

Strakatý přechod Beskyd II

Strakatá turistika má mnoho podob, někdo si jen tak ťapká po zříceninách a přehradách a sbírá bodíky po jednom, někteří páníčci zase naplánují cestu autem

až k samotným bodům, tak aby jich stihli co nejvíce. My jsme si ale s páníčky řekli, že na to půjdeme jinak. Ano, půjdeme. Již podruhé jsme se vydali na přechod Beskyd. Tentokrát v termínu 6. – 10. 6. 2020. A kdo zná naše beskydské „vlnky“, ví, že nás nečekalo nic jednoduchého. My chlupáči jsme se už nemohli dočkat. Budeme běhat po lesech, po polích a na volno! Jupí. Mnohem lepší než sedět doma v pelišku. Takový gaučink ale taky není k zahození.

V pátek konečně všichni dorazili. Přijela *Bessie* (Electra Pharlap) a *Mína* (Armína z Údolí Blanice), *Bigi* (Brigita Bohemia Beltain) s *Cyrou* (Cyra z Údolí Blanice) a *Holly* (Holka Dakam). Páníčci říkají, že jsou to pražáci, ale já vím, že většina přijela z Vlašimi. Původně mi mělo přijet více kamarádů, ale ti bohužel nemohli. Nakonec nás i s mojí kamarádkou barvářkou Ebby bylo 7. Když jsme se přivítali, mohli jsme vyrazit. Nejdříve jsme si však ještě v pátek vyběhli na Hukvaldy, ať mají ostatní další bodík do turistiky. Na tento výlet se k nám přidal ještě *Cit* (Citrus z Údolí Blanice).

V sobotu jsme všichni nasedli do aut a vyrazili směr Nýdek, kde jsme začínali. Před sebou jsme měli nejtěžší, tedy nejdelší etapu našeho přechodu. Na část trasy se k nám přidala i moje další kamarádka

Tara (Xyla z Česlova). Bohužel s námi šla jen na Velkou Čantoryji, bo v té době totiž už čekala malá štěňátka. My jsme s ostatními pokračovali dál přes Velký Stožek až do Bukovce, kde jsme v hostinci u Turka měli strávit první noc. Již první den se však

ukázalo, že naše Beskydy nejsou pro každého. Někteří z našich dvounožců si to totiž museli zkrátit a stali se tak členy DruTěVy – Družstva tělesně vadných. Naši dvounožci první den nachodili přes 22 kilometrů.

Druhý den nás, teda dvounožce, čekala trasa dlouhá asi 18 kilometrů, my chlupáči toho naběháme mnooohem více. Naší první

zastávkou byl nejvýhodnější bod České republiky. Ten se, jak jsme se tam dozvěděli, nenachází na Hřčavě, ale u Bukovce. Cestou si ještě ti aktivnější z nás zaběhli na Kempu, která znamenala další strakatý bod. Poté jsme se vydali přes Gírovou pěkně z kopečka do Mostů u Jablunkova a pak opět do kopce na chatu Skalka, kde byl náš další cíl.

Jakmile jsme se vyspali a nasnídali, vyrazili jsme opět na cestu. Dnešní den jsme toho moc neviděli – byla mlha a celkově bylo počasí jak pod psa (já ani ostatní čtyřnozí toto přísloví nechápeme). Z chaty jsme zamířili vstříc dalším bodíkům, teda alespoň ostatní, já na většině míst už byl asi dva měsíce zpátky se svou dcerkou Bárou. A tak jsem alespoň se svými páníčky mohl popisovat, jaké tu bývají hezké výhledy. První bod nás čekal na Velkém Polomu, další pak na Burkově vrchu, Čuboňovu a Malém Polomu, ale v husté mlze se na vrcholky chtělo jenom někomu, ostatní šli po turistické značce. Cílem dnešního skoro 20ti kilometrového řapkání byla chata Kamenitý. Na chatě jsme taky zvládli udělat rekord v počtu nocujících strakáčů v jednom pokoji. Bylo nás tam 6 psů a 7 páníčků.

Den čtvrtý. Beskydy opět ukazují, že počasí je nevyzpytatelné a tak opět nebude z výhledů nic. Kvůli počasí a zvětšujícímu se počtu zástupců DruTěVy jsme se rozhodli zkrátit původně 14ti kilometrovou trasu vedoucí přes Ostrý. Sice jsme přišli o 1 bodík, ale nikomu to nevadilo. Všichni, ať už měli dvě nebo čtyři nohy, byli dost unavení. Za sebou už jsme měli přes 60 kilometrů a tak odpočinkový den všichni přivítali. Nakonec jsme ušli asi 12 kilometrů až na chatu na Javorovém.

Je středa, poslední den našeho přechodu. Před námi je posledních 16 kilometrů až do našeho cíle – pivovaru Kohutka pod Prašivou. Počasí nám nepřeje ani teď. Sice neprší, ale je mlha a vlhko. Předchozí dny to nám, psům, moc nevadilo, ale teď už se nám to stejně jako našim páníčkům nelíbí. Ti zastavují u každé chaty a zkoumají, jestli je otevřeno. Nikde nám ale neotevírají. Až kousek před cílem na Kotáři se nad námi smilují a pustí nás se ohřát. Já toho hned využil a na chvíli si zdřímnul. V chatě jsme ale nebyli dlouho a po chvíli jsme se opět vydali na cestu. Po pár kilometrech jsme byli konečně v cíli. Dokonce vykouklo i sluníčko.

Strakatý e-zpravodaj 29/2020

Zvládli jsme to! Za 5 dní jsme ušli okolo 87 kilometrů a nastoupali asi 4 tisíce metrů. Beskydy nám opět ukázaly své krásy, panoramata, ale i mlhavé tajemno beskydských kopců.

Při loučení jsme si řekli: „Kam příště?“ Haf!!!

Turistice pac,
Váš Čaky – Cannabis Bonasa Sorbus

Výcvikový víkend Spálovský mlýn 18. – 21. června 2020

Tentokrát se výcvikový víkend konal na Moravě. Spálovský mlýn se nachází nedaleko řeky Odry, v lesích blízko vojenského újezdu Libavá. Umístění slibovalo každodenní možnost osvěžit se v řece, což v horkých červnových dnech každý rád uvítá. Letošní červen ale překvapil. Pršelo, jen se lilo. Nikdo se koupat nechtěl a rozvodněná Odra by to ani nedovolila. Loni v Kutné Hoře vedra a letos ve Spálově dešť. Tak příští rok snad něco mezi.

Trio výcvikářek a všichni zúčastnění dvojnožci i čtyřnožci zvládli vše na výbornou. Tentokrát se nás ujaly Eva Vlasáková-Šitnerová, Zuzana Krejčířiková a Pavla Kadeřábková. Eva trénovala nosework, Zuzka obedience a Pavla hoopers.

Já osobně jsem měla velkou radost z noseworku. Nezůstalo jenom u základů tohoto sportu, ale posunuli jsme se o úroveň výš. Nebylo to jenom o rozpoznávání skořice, začali jsme s hledáním na různých místech. Díky počasí bylo velkým hitem hledání skořice ve vodě. Louží, každý den větších a větších, bylo ve výcvikovém prostoru dost. Ne každý pes měl ale z takového množství vody radost, že Bajko!

Díky přístřeškům, které areál nabízel, jsme nemuseli moknout, ale zůstávali jsme relativně v suchu. Hlavně při noseworku a obedienci. To ale nebyl případ hoopers. Hoopers je psí sport, při kterém pes probíhá pod oblouky, probíhá tunely a obíhá barely a zástěny, nic nepřeskakuje. Je to sport vhodný i pro psí mláďochy a starší psy. Mezi lidskými i psími účastníky na výcvikovém víkendu velmi oblíbená aktivita. Pavla si užila deště víc než všichni ostatní, celou dobu s úsměvem na tváři mokla na place. Díky nasazení trenéra, psů a jejich páníčků by parkur H0 po třech dnech zvládli všichni!

Obedience, neboli poslušnost, by se na první pohled mohla zdát, že bude tím nejjednodušším sportem na výcvikovém víkendu. Ale opak je pravdou. Už jste někdy zkoušeli jít se svým psem u nohy bez vodítka? Nebo jste zkoušeli psa naučit, jak doběhnout do vyhrazeného prostoru a tam si svižně a radostně lehnout? Umí váš pes sedět na místě několik minut, nenechá se ničím vyrušit? Některé cviky

Strakatý e-zpravodaj 29/2020

se daly trénovat pod střechou, jiné ne. Bylo docela zábavné pozorovat, jak se některým psům do tak strašně mokré trávy opravdu zalehávat nechtělo.

Nejmladšímu cvičicímu psímu účastníkovi bylo 5 měsíců, nejstaršímu 11 let, necvičícímu nejmladšímu psovi 3 měsíce a nejstarším psím dámám skoro 13 let.

Došlo i na večerní oheň, popíjení vínka z vinařství Soják a zpěv za doprovodu kytary. Psi byli báječní. Makali, neprali se, a i přes narůstající únavu do cvičení dávali vše. Psovodi a jejich doprovod byli rovněž skvělí. Taky makali a taky se neprali.

Velký dík patří Pavlu Vlasákovi, který některým z nás zachránil pobyt. Vyrazil na nákup holínek a naše nohy zůstaly v suchu. Pavle, díky!

Kdo by si chtěl přečíst, jak vypadal výcvikový víkend loni, může si vyhledat e-zpravodaj č. 27 / 2019.

Velký dík všem, co se na organizaci akce podíleli. Zdar výcvikovému víkendu 2021!

Jana Minolová

Socializace trochu jinak

Jak všichni víme, socializace psa je velice důležitá, nejen z pohledu nás majitelů, ale hlavně z pohledu samotných psů. Umět se chovat ve smečce, je základ pro zdravý a bezproblémový psychický vývoj každého jedince a jeho život vůbec. Špatně socializovaný pes žije prakticky izolovaný od psího světa a v horším případě je i nebezpečný svému okolí.

Miky /Eximius Varius LeaWil/ je roční Český strakatý pes. I když žije v rodině, kde je ještě jeden pes a s dalšími se stýká pravidelně na vycházkách, nikdy to není smečka v pravém slova smyslu. Naším problémem je jeho všestranná náruživost k ostatním psům bez ohledu na pohlaví a věk. Jinými slovy, chce se ihned s každým kamarádit (i když druhý pes výhrůžně vrčí) a na většinu psích holek naskakuje. Odvolání od psa nebylo prakticky možné. Pokud byl v blízkosti jiný pes nebo fena, naprosto ohluchl ke všem povelům a bezhlavě se řtil seznamovat. Miky proto chodí na vycházky na dlouhém vodítku a já se vždy z uctivé vzdálenosti ptám druhého majitele, zda se smíme seznámit.

Vrtalo mi hlavou, jak to zařídit, aby se naučil chovat ve skupině více pejsků. Aby fenky neotravoval svým temperamentem a nezvládnutým testosteronem. Samozřejmě jsme začínali na klasickém cvičáku, ale karanténa, má profese a operace kolene mě donutila přemýšlet, jak Mikyho zabavit i v týchle divný době.

Napadla mě psí školka. Doopravdy se jedná o psí hotel a salon, kde se o naše miláčky postarají klidně i celý týden, ve dne v noci, a ještě mu ostříhají dráčky, vykoupu ho a na naše přání udělají i psí ondulaci 😊 Mají ve svém programu samozřejmě i hry a výcvik. Zavolala jsem, domluvili jsme se na zkušební hodince a pak na dvou. Trenérky v tomto hotelu jsou zkušené a ví, kterého psa seznámit s jiným, do jaké party ho zařadit.

Strakatý e-zpravodaj 29/2020

Po pár hodinách jsem začala pozorovat výraznou změnu v chování Míkyho. Jo, je to milovník, ale už si umí normálně hrát, a to i s „holkama“, při seznamování s cizím psem je rozváznější a na povel pokračuje v procházce. Jo, ještě je před námi dlouhá cesta, hodně tréninku a zbytek puberty, ale jak všichni víme, unavený strakáč je hodný strakáč a taková hodina, dvě, v psí školce, vydá za pořádnou túru.

Nemusím podotýkat, že Mikymu se ve školce fakt líbí a nechce domů... 😊

Dog Park, Roztoky u Prahy, můžu opravdu doporučit. Veškeré informace mají na svých webovkách i s podrobnou fotodokumentací.

Dana Krásová

DOG**PARK** 606 502 502 REZERVACE & INFO danulen@seznam.cz PŘIHLÁSIT >
Registrace Zapomněli jste heslo? Přihlásit přes facebook
Partnerský program

PSÍ ŠKOLKA & PSÍ HOTEL
OTEVŘENO PO - NE 0 - 24

PSÍ HOTEL PRAHA A OKOLÍ

Úvod Služby Ceník Fotogalerie Reference Kalendář akcí Blog O nás Kontakty Veteriny

PSÍ HOTEL

PSÍ ŠKOLKA

PSÍ SALÓN

- nejen pro dlouhodobé ubytování psů
- výběh s hřištěm o rozloze 2800 m²

- každý den od 7 do 19 hodiny
- volný výběh, zábava celý den

- kompletní služby pro zdraví a krásu
- objednání do dvou dnů

Vanda Gregorová

Psal se rok 1988 a já se narodila do rodiny, kde jediným zvířetem kdysi býval žlutý kanárek, ovšem i ten musel po opakovaném znehodnocení interiéru bytu změnit bydlo... Moje cesta ke psům tedy nebyla jednoduchá a vedla přes rybičky, králíka Bendu (pojmenován po poslanci Václavu Bendovi – dodnes nevím, co mě k tomu v 5 letech vedlo), pláč, vztekání i sliby. K nástupu do 1. třídy mi táta přinesl pod bundou vytoužené štěně jezevčíka. Když to retrospektivně zhodnotím, byla to ta nejzáslužnější věc, kterou kdy udělal... Obavy, že mě pes přestane brzy bavit, se nenaplnily. Naopak, s Matesem jsem poctivě chodila ven a učila ho věci užitečné pro život, jako je například proskakování obručí nebo přinášení ovladače.

Když jsme se přestěhovali z úplného centra Prahy do širšího centra, přišla mi akorát vhodná chvíle na pořízení dalšího psa. Tak k nám na sklonku roku 2001 přibyl nový člen smečky – čivavák Bastien z Lipanské, mnou z recese přejmenovaný na Brutuse. Moje nadšení z malého štěňátka zchladila učitelka biologie, když v hodině prohlásila, že čivava je hrozně hloupý pes. To mě rozčílilo a rozhodla jsem se s tím něco udělat – přihlásila jsem Bruta i sebe na cvičák. Na tom prvním si klepali na čelo a ani nás nevzali, uspěla jsem až v další psí škole. Brutus absolvoval kurz základního výcviku, kde jsme se de facto učili oba, já jsem potom své cvičitelské skills zakončila složením zkoušky ZOP (96./100 b.), ale klasická poslušnost mě dál nelákala.

Potom ale v místním DDM otevřeli kurz pro děti a psy, který vedla Martina Nováková. Ta se svými belgickými ovčáky běhala hlavně agility, ale její psi ovládali i něco z dogdancingu. Nechala na ukázkou svou fenou odcouvat a mě bylo jasné, že takové věci chci Bruta naučit. Začala jsem tedy s Brutem cvičit jednotlivé cviky z dogdancingu. Přes klasický základ jako jsou otočky, obíhání, slalom atd. jsem se dostala do fáze, kdy ostatní ze skupiny už víc neuměli, ale já jsem chtěla dál. Postupovala jsem tedy sama, stále zejména stylem pokus / omyl nebo "jak se to asi...." :-D. Bruta jsem postupně naučila i různé technicky náročné cviky, „off-face“, kdy pes nekouká na psovoda atd.

Mezitím jsem vyrazila i na první závody – v roce 2004 se konal v Blansku závod tance se psem, kde jsme skončili z 18 účastníků na 2. místě. Dnes už mám za sebou desítky soutěží, ale ten stres před prvním vkročením na plac si budu pamatovat dodnes. Bruta v roce 2006 zabil kříženec am. pitbulteriéra. Bylo to hrozné období a ani teď se mi k němu nechce vracet. V té době jsem už doma měla malou Roxinku. Postupně se smečka rozrostla do dnešní podoby tří čivav a australské ovčandy Brandy, jejichž úspěchy si můžete prohlédnout v jednotlivých sekcích. Díky psům jsem poznala a stále poznávám množství zajímavých lidí, udělala jsem si dobré přátele i nepřátele, zcestovala jsem velkou část Evropy, přijala nabídky na řadu atraktivních akcí. Kynologie není celý můj život, беру ji jako koníčka a relax a nechci si z ní udělat práci. Kdybych tehdy při hlazení malého Bruta u chovatelky věděla, co mě všechno čeká a kde budu za 10 let, myslela bych, že se někdo zbláznil.

Ale vůbec, máte někdo definici na to, co je to *být normální*?

Autor: [ellishaak](#)

Zdroj: [osobnosti.cz](#)

Od té doby Vanda získala opakovaně titul mistryně české republiky v DogDancing, titul mistryně Evropy v DD, stala se vicemistriní světa a ze závodního placu přesešla na židli rozhodčích nejen tuzemských závodů, ale právě i světových mistrovství!

